

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **H. V. L.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2012, č. j. CPR-3387-6/ČJ-2012-009CPR-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2012, č. j. 1 A 37/2012 - 44,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2012, č. j. 1 A 37/2012 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2012, č. j. CPR-3387-6/ČJ-2012-009CPR-V242, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 24. 2. 2012, č. j. KRPA-67546/ČJ-2011-000022. Posledně zmíněným rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba v délce jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že výsledky předchozího trestního řízení týkajícího se stěžovatele nejsou pro řízení o správním vyhoštění nikterak závazné. Jde o nezávislá řízení, kdy navíc řízení o správním vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod,

nýbrž představuje preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví. Úkolem správního orgánu bylo výlučně zkoumat to, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Městský soud dále konstatoval, že poučovací povinnost orgánů činných v trestním řízení není tak rozsáhlá, aby musely poučovat cizince o nutnosti vyřídit si povolení k pobytu na území členských států Evropské unie.

Ani námitce nepřiměřeného zásahu do osobního a rodinného života městský soud nepřisvědčil. Ze stěžovatelových výpovědí ve věci nevyplynulo, že by pro něj správní vyhoštění znamenalo intenzivnější zásah do soukromého a rodinného života. Soud přitom vzal v potaz, že stěžovatel sice uvedl, že má v České republice družku, která pobývá v Ústí nad Labem, nedokázal však uvést, kde přesně v Ústí nad Labem bydlí, neměl ani zájem na tom, aby byla informována o jeho zajištění. Stěžovatel nikdy nepopsal pevnost, hloubku ani trvalost jejich vztahu, z čehož by mohly správní orgány dovodit namítaný zásah. Městský soud též poukázal na to, že žalovaný vyloučil, že by stěžovatel měl na území České republiky legální ekonomické vazby, jestliže si nezabezpečil povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k ekonomické činnosti.

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž namítl, že správním vyhoštěním v jeho věci bylo zasaženo do ústavně zaručených principů materiálního právního státu. Stěžovateli uplynula platnost stávajícího pobytu v době, kdy proti němu bylo vedeno nezákonné trestní řízení a kdy byl téměř po dobu jednoho roku omezen na osobní svobodě pobytem ve vazbě. Aniž by orgány veřejné správy projevily jakoukoli lítost nad tímto stavem, uložily mu po propuštění z vazby ještě správní vyhoštění.

Stěžovatel dále namítl, že dne 29. 4. 2011 byl z vazby propuštěn na svobodu, v tento den však nebyl ze strany státního orgánu nijak poučen o tom, že je nezbytné, aby se dostavil na cizineckou policii v zájmu řešení pobytové otázky. Takové poučení přitom stěžovatel považuje za nezbytné vzhledem k téměř jeden rok trvající vazbě a krátkosti lhůty dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle něhož se má cizinec první pracovní den po dni propuštění z vazby na svobodu dostavit na policii, nebyl-li držitelem platného víza.

V kasační stížnosti je uvedeno, že trestní řízení se stěžovatelem skončilo dne 16. 5. 2012 zproštěním viny. Do tohoto dne byl stěžovatel v souvislosti s trestním řízení povinen setrvávat na území České republiky a být k dispozici orgánů činným v trestním řízení, jeho právem bylo též účastnit se případných soudních jednání a úkonů v řízení. Stěžovatel tak má za to, že do skončení trestního řízení byl nejen oprávněn, ale i povinen pobývat na území České republiky. Účast obviněného na trestním řízení je nejen jeho právo, ale i povinností. Stěžovatel poukázal na to, že trestní řízení lze vést bez účasti obviněného jen v případě speciálního řízení proti uprchlému. Navíc tato účast souvisí i s následnou vykonatelností uložených trestů. Dle stěžovatele zde existuje celá řada institutů, kterými je zajišťována účast obviněného v trestním řízení, předvolání, předvedení, příkaz k zatčení. Stěžovatel nesouhlasí s odkazem žalovaného na § 122 odst. 2 zákona o pobytu

cizinců, na jehož základě lze cizinci udělit vízum nebo povolení vstupu na území, pokud účelem pobytu na území je předvolání státního orgánu České republiky a nelze-li věc vyřídit z ciziny. Dle názoru stěžovatele je jeho povinností být orgánům činným v trestním řízení k dispozici po celou dobu trestního řízení, nikoli se účastnit jen jednání před soudem, navíc by to obnášelo cestování na vzdálenost několika tisíc kilometrů. Stěžovatel v kasační stížnosti také namítl přepjatý formalismus v souvislosti s okolnostmi případu a s výkladem právních předpisů, který by umožňoval podrobit správnímu vyhoštění cizince, proti němuž je vedeno trestní řízení. Stěžovatel se dle svého mínění stal obětí nezákonného postupu orgánů státu.

Rozsudku městského soudu dále stěžovatel vytýká, že se nevypořádal s jeho žalobními námitkami, že v době, kdy s ním bylo vedeno trestní řízení, měl právo a povinnost setrvávat na území České republiky, proto mu nemohlo být uloženo správní vyhoštění. S touto námitkou uplatněnou v bodě V. žaloby se městský soud vůbec nevypořádal, a jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Stěžovatel spatřuje pochybení též v jednání správních orgánů, které dostatečně nezkoumaly stěžovatelův citový vztah s jeho družkou, přičemž tato skutečnost generuje mnoho otázek ke vztahu k možnému nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Stěžovatel se také pozastavuje nad tím, že správní orgány uvedly, že vyloučil jakékoli ekonomické vazby na území České republiky, pokud si neopatřil povolení k pobytu, které by jej zde opravňovalo k ekonomické činnosti. Poukázal na to, že v době, kdy byl nezákonně vzat do vazby, povolením disponoval. Platnost tohoto povolení mu pak vypršela až v průběhu doby, kdy byl držen ve vazbě.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s právním názorem uvedeným v rozsudku městského soudu. Namítá-li stěžovatel, že byl obviněným a že měl povinnost být orgánům činným v trestním řízení k dispozici, nelze po žalovaném požadovat, aby hodnotil, zda tomu tak bylo a z toho pohledu pak hodnotit „oprávnění“ stěžovatele pobývat na území České republiky. Orgány činné v trestním řízení mají zákonné instituty, jak zajistit přítomnost cizince pro jednotlivé úkony, např. institut vazby apod. Po cizinecké policii nelze žádat, aby při výkonu své pravomoci přihlížela k potřebám jiných orgánů a akceptovala pobyt cizince na území České republiky, jemuž nepřísluší žádný zákonný důvod pobytu. Stejně tak nelze požadovat po orgánech činných v trestním řízení, aby poučovaly cizince o jeho povinnosti plynoucí z § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále podotknul, že argumentace o nezákonnosti trestního stíhání stěžovatele se poprvé objevuje v žalobě a v době vydání svého rozhodnutí o této skutečnosti žalovaný nevěděl. Žalovaný také zdůraznil, že zákon o pobytu cizinců nepočítá s tím, že cizinci, proti němuž je vedeno trestní řízení, není možno uložit správní vyhoštění.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené

rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal kasační námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Již ze samotné povahy věci vyplývá, že přezkum rozhodnutí je možný jen vůči těm rozhodnutím, která jsou přezkoumatelná. Jako důvod kasační stížnosti v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. figuruje jednak nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí a jednak nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Jak již zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, dostupném jako všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu z www.nssoud.cz: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod.*“ Vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost rozsudek městského soudu netrpí.

Stěžovatel v kasační stížnosti vůči rozsudku městského soudu namítl nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Touto nepřezkoumatelností trpí rozhodnutí soudu mj. tehdy, není-li z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Stěžovatel v dané souvislosti v kasační stížnosti uvedl, že městský soud se nevypořádal s jeho zásadní žalobní námitkou, že vzhledem k tomu, že proti němu bylo vedeno trestní řízení, měl právo a dle svých slov i povinnost se zdržovat na území České republiky, aby se mohl účastnit řízení ve své věci a aby mohl být k dispozici orgánům činným v trestním řízení. Z tohoto důvodu má za to, že po dobu trestního řízení jej nebylo možno podrobit správnímu vyhoštění. Nejvyšší správní soud ze žaloby k městskému soudu ověřil, že již před městským soudem stěžovatel uplatnil takto formulovanou námitku. V žalobě (v jejím bodě IV.) skutečně uvedl, že má za to, že od svého propuštění z vazby na svobodu měl právo, a dokonce i povinnost pobývat na území České republiky, a to až do 16. 5. 2012, kdy došlo ke zprošťujícímu rozhodnutí v jeho věci. Na to navázal v bodě V. žaloby, kde uvedl: „*tvrzené oprávnění k pobytu na území mu vyplývalo s ohledem na vedené řízení s jeho osobou a jeho povinnosti jako obviněného být plně k dispozici orgánům činným v trestním řízení a účastnit se úkonů v trestním řízení konaných, především soudních jednání. Postup správního orgánu, který pobyt žalobce v této době, přestože mu bylo známo, že s žalobcem je vedeno trestní řízení pro spáchání vážného trestného činu, označil jako neoprávněný, nelze považovat za správný, ve smyslu materiálně právním. Oprávněnost pobytu dle žalobce nepochybně vyplynula ze samotné podstaty trestního řízení, jeho významu pro společnost a ústavně zaručených práv účastníků takového řízení.*“

Proti těmto žalobním tvrzením se ve vyjádření k žalobě vymezil žalovaný, pokud uvedl, že stěžovatel v žalobě sice dovozuje jakousi obecnou oprávněnost či povinnost pobytu na území České republiky v době vedení trestního řízení, ale v žalobě dále nerozvedl, z jakého ustanovení taková povinnost vyplývá, a ani žalovanému není známo, že by stěžovatel takovou povinnost měl. Žalovaný je přesvědčen, že v době trestního řízení není cizinec bez dalšího povinen pobývat na území České republiky. Ani zákon o pobytu cizinců neřeší pro cizince, s nímž je vedeno trestní řízení, pobytový status, tzn. že zákon vůbec nepředpokládá možnost cizinci, se kterým je vedeno trestní řízení, z tohoto důvodu pobyt legalizovat. Žalovaný dále ve vyjádření konstatoval, že dle § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být cizinci uděleno vízum nebo umožněn vstup na území, pokud je účelem vstupu předvolání státního orgánu České republiky. Dle žalovaného tak zákon počítá se situací, kdy v době uloženého správního vyhoštění je vedeno trestní řízení, aby v takovém případě byl umožněn vstup cizinci na území České republiky v případě předvolání v trestní věci.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že stěžovatel v žalobě k městskému soudu uplatnil námitku, kterou se snažil prokázat, že v době od jeho propuštění z vazby do 16. 5. 2012, kdy proti němu bylo skončeno trestní řízení, mu nemohlo být uloženo správní vyhoštění, a to z důvodu běžícího trestního řízení, jehož se má právo účastnit, a jak sám dovozuje, dokonce povinnost se účastnit, resp. být k dispozici orgánům činným v trestním řízení. Proti takto formulované námitce se ostatně vymezoval ve své argumentaci i žalovaný ve vyjádření k žalobě a je zřejmé, že šlo o otázku, která byla mezi stranami sporná.

Městský soud se však k takto formulované námitce nevyjádřil, uvedl pouze, že výsledky přecházejícího přestupkového či trestního řízení nejsou pro řízení o správním vyhoštění nikterak závazné, jde o dvě samostatná řízení. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že napadený rozsudek městského soudu neobsahuje náležité vypořádání uvedené námitky, a je tak částečně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z rozhodnutí městského soudu totiž není patrné hodnocení, zda je možné uložit správní vyhoštění cizinci, proti němuž je vedeno trestní řízení, k čemuž směřovala žalobní námitka. Městský soud tak v návaznosti na žalobní námitky a vyjádření žalovaného v pokračujícím řízení tuto otázku zhodnotí a uvede, zda tuto žalobní námitku považuje za důvodnou či nedůvodnou a své hodnocení náležitě odůvodní.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil námitky, v nichž uvádí, že vzhledem k probíhajícímu trestnímu řízení vedenému proti jeho osobě mu nemohlo být uloženo správní vyhoštění. Jde o rozvedení shodných námitek uplatněných již v žalobě. Vzhledem k tomu, že k této otázce se bude městský soud v dalším řízení vyjadřovat, považuje zdejší soud vypořádání těchto kasačních námitek za předčasné, jelikož by jejich vypořádáním nepřípustně nahrazoval činnost městského soudu a zhodnotil-li by je sám, upřel by tím stěžovateli možnost podrobit takové hodnocení přezkumu v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v rámci tohoto řízení o kasační stížnosti nebude moci zhodnotit námitku přepjatého formalismu při výkladu právních předpisů, který stěžovatel spatřoval v závěru, že cizinci, s nímž je vedeno trestní řízení, lze uložit správní vyhoštění. Důvodem je, že stěžovatelem uplatněná námitka přepjatého formalismu navazuje na hodnocení již zmíněné otázky, k níž se bude městský soud v dalším řízení vyjadřovat.

Vypořádání dalších kasačních námitek výše rozebraná částečná nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu však nebrání.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkami, že stěžovatel měl být poučen o povinnosti vyplývající z § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců dostavit se první pracovní den následující po dni propuštění ze zabezpečovací detence, z vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody na policii, pokud není držitelem platného cestovního dokladu a víza, je-li podmínkou jeho pobytu na území. Zdejší soud v prvé řadě poznamenává, že stěžovatel sice namítl, že měl být poučen, neuvedl však, který konkrétní orgán by jej měl dle jeho názoru poučit, uvedl pouze, že „*měl být ze strany státního orgánu poučen*". Lze se však plně ztotožnit s městským soudem, že orgány činné v trestním řízení nemají na základě právních předpisů regulujících jejich činnost povinnost poučovat cizince o jeho případné povinnosti dle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to ani tehdy, když rozhodují ve věcech vazby. Takovou povinnost nelze dovodit ani u správních orgánů působících ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území České republiky, třebaže na tyto orgány dopadá zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, který v § 4 odst. 2 obecně upravuje poučovací povinnost. Dle tohoto ustanovení „*správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*" V prvé řadě se však tyto orgány pravidelně neúčastní propouštění cizinců z vazby, chybí zde tak jakýkoli jejich úkon, v souvislosti s nímž by měly stěžovatelem požadované poučení poskytnout. Dále pak poučovací povinnost dle § 4 odst. 2 správního řádu není všeobsažná. Zdejší soud již v minulosti judikoval, že poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (srov. rozsudek ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, publikovaný pod č. 2235/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76). Poučení o povinnosti vyplývající z § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců by tak šlo nad rámec poučovací povinnosti zakotvené v § 4 odst. 2 správního řádu. I v tomto ohledu se tak zdejší soud ztotožnil s městským soudem.

Zdejší soud v nynější věci neshledal pochybení správních orgánů ani při zjišťování skutkového stavu ve vztahu k otázce, zda by rozhodnutí o vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119* [zákona o pobytu cizinců]*nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*" V některých případech správního vyhoštění ve smyslu § 119 zákona o pobytu cizinců by mohl nastat střet obecných zájmů reprezentovaných tímto ustanovením (kam patří podle jednotlivých důvodů pro uložení správního vyhoštění např. zájem na bezpečnosti státu, veřejném pořádku, ochraně zdraví, dodržování právních předpisů cizineckého práva atd.) a ochranou před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života zaručenou čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na takové případy pamatuje výše citované ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pro jeho aplikaci zde však musí správní vyhoštění představovat dostatečně intenzivní zásah do soukromého a rodinného života, aby šlo o nepřiměřený zásah.

Prvostupňový správní orgán se stěžovatelem sepsal protokol o vyjádření ze dne 15. 10. 2011, č. j. KRPA-675546/ČJ-2011-000022, z něhož vyplývá, že se stěžovatele dotazoval na jeho rodinné případně jiné vazby na území České republiky, zda se zde nachází osoba, kterou vyživuje nebo o níž pečuje, a na jeho vazby k České republice. Je tak zřejmé, že správní orgán zjišťoval skutkové okolnosti, aby mohl posoudit, zda správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého nebo rodinného života. Stěžovatel vypověděl, že zde má družku, která je vietnamskou státní příslušnicí, bydlí v Ústí nad Labem, a stýká se s ní třikrát týdně v Praze. Stěžovatel nevěděl ani datum narození této své družky, ani přesnou adresu, kde v Ústí nad Labem bydlí. Dále vypověděl, že v České republice nikoho nevyživuje, ani zde o nikoho nepečuje a nemá vazby k České republice.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotná skutečnost, že stěžovatel má na území České republiky družku, nepředstavuje bez dalšího překážku uložení správního vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pro takový závěr by musela svědčit skutečnost, že jeho vztah s družkou je intenzivní a trvalý a že by správní vyhoštění nutně znamenalo zpřetrhání této vazby, což by způsobilo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Na takové kvality stěžovatelova vztahu však na základě stěžovatelovy výpovědi nelze soudit. Stěžovatel totiž nevěděl ani tak základní informace o osobě své družky, jako jsou její datum narození či přesné místo, kde se v Ústí nad Labem zdržuje. Nepožadoval ani, aby správní orgán informoval jeho družku o jeho zajištění. Žalovaný též reflektoval, že stěžovatel se svou družkou nebydlí, nýbrž se s ní třikrát do týdne stýká v Praze. Zdejší soud tak shrnuje, že prvostupňový správní orgán dotazem na stěžovatele ověřoval, zda zde neexistuje překážka uložení správního vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ze stěžovatelovy výpovědi však nevyplynulo, že by jeho vztah s družkou takovou překážku představoval, správní orgány proto nepochybily, když za daného stavu okolností dále neprověřovaly stěžovatelův vztah s jeho družkou.

Zdejší soud se dále plně ztotožňuje s městským soudem i žalovaným, že stěžovateli nic nebránilo, aby k charakteru, hloubce a trvalosti svého vztahu s družkou nabídl tvrzení a důkazy a aby objasnil, proč má existence tohoto vztahu představovat překážku uložení správního vyhoštění. To však stěžovatel neučinil ani před provstupňovým správním orgánem, ani před žalovaným, ačkoli to bylo možné, k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publikovaný pod č. 2412/2011 Sb. NSS, neučinil tak ani v žalobě k městskému soudu. Stěžovatel v odvolání, v žalobě i v kasační stížnosti pouze namítal, že správní orgány se měly zabývat jeho vztahem s družkou, čemuž však z již výše objasněných důvodů nemohl zdejší soud přisvědčit.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s hodnocením, že sám vyloučil jakékoli ekonomické vazby na území České republiky, pokud si nezabezpečil povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k výdělečné činnosti. Poukázal na to, že v době, kdy byl vzat do vazby, platné povolení k pobytu měl, jeho platnost však v době trvání vazby vypršela. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozhodnutí správních orgánů zcela jednoznačně vyplývá, že při rozhodování o správním vyhoštění hodnotily dobu po propuštění stěžovatele z vazby a způsob, jakým tehdy svou situaci stěžovatel řešil. Stěžovatelovo tvrzení, že v průběhu vazby mu vypršela doba platnosti povolení, se

vztahuje k době před jeho propuštěním z vazby, míjí se tak s hodnocením správních orgánů a nemůže svědčit o vadách takového hodnocení.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud krátce po učinění nezbytných procesních úkonů ve věci o kasační stížnosti rozhodl meritorně, pozbylo smyslu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku, jelikož jeho přiznání by vyvolávalo efekt nejdéle do skončení řízení před zdejším soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud z důvodu výše rozebrané částečné nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení o kasační stížnosti v souladu s § 110 odst. 3, větou první, s. ř. s. rozhodne městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu